

אבא סבא יקר

היית גם איש ספורט מיוחד במינו, היית בין מקימי ומייסדי "הפועל עמק הירדן", ובין השאר בין מארגני כל אירועי הספורט בעמק הירדן.

מבין אירועי הספורט השונים במיוחד אהבת להזניק את צולחי הכינרת מדי שנה בשנה.

ביום בו נפל נכדך, אבנר, באסון המסוקים, אמרת לי – "החיים שלי נגמרו". היה לך קשה כמו לכולנו.

באותו יום אמרת לי "למה זה הוא ולא אני? אני חייתי מספיק". מאז אותו יום אכזר אמרת, "אני בוכה כל הזמן אבל לא שומעים" ובאמת היית כזה חזק שלא שמעו את הבכי שלך.

אפשר לומר שמאותו היום חלה הידרדרות במצבך הבריאותי, אבל הכח הנפשי והפיזי שלך נתנו לך להגיע לגיל המופלג אליו הגעת. הייתי איש משפחה נהדר, אבא למופת לילדיך, וסבא דואג ונאמן לנכדייך. כולם אהבו אותך כי אהבת לתת הכל מכל שלאף אחד לא יהיה חסר דבר.

תמיד נזכור אותך כאיש נפלא ואמיץ, איש טוב לב, איש אהוב על כולם. איש מעלות.

נלך בדרכך ולא נשכח אותך כי אי אפשר לשכוח איש רב מעלות כמוך.

יהי זכרך ברוך.

בנך,

אמנון פז

לפני כ- 70 שנה עלית ארצה מארץ הולדתך, גרמניה. עם הגיעך הופנת ישר עם עוד מספר חברים לעמק הירדן. הגעתם לגשר סיפרת לי על אותם ימים.

אבא סיפר לי שנאלץ לעבוד בשדה עם אותם מעט חברים, שבחוץ היה 45 מעלות ולפעמים הטמפרטורה הגיעה גם ל- 50 מעלות. גרתם באוהלים וישנתם על הריצפה. כך סיפר לי אבא. שהגענו לאשדות כעבור מספר שנים, היה כבר יותר טוב, התחילו לבנות בתים, היו תנאים קשים אבל בכל זאת היה שיפור בתנאים.

כ- 70 שנה היית חבר באשדות יעקב, היית מהמייסדים, עברת הרבה דברים.

היית חקלאי בתחילת דרכך, אחר כך עבדת כנהג משאית. אני זוכר שהייתי ילד תמיד חיכיתי לך בצידי הכביש שתחזור מהנסיעות הקשות שהיו אז.

אחרי השנים הקשות שעבדת כנהג, עברת לעבוד בבית אריזת הבנות בצמח. היית כל-כך חרוץ, תמיד באת ראשון והלכת אחרון.

כל העובדים בבית האריזה אהבו אותך ואתה אהבת אותם. היית ממש אבא של כולם. היית כל-כך חרוץ שאפילו בשבת שלא עבדו בבית האריזה נסעת לראות שהכל בסדר. היית גאה כאילו בית האריזה הוא משהו אישי שלך.

כשסיימת לעבוד בצמח עברת לעבוד ב"ספן" למרות גילך המתבגר בו היית יכול לעבוד מספר שעות מועט, אך רצית להיות כמו כולם ועבדת משעות הבוקר המוקדמות עד שעות הערב. למרות שלקית בלבך לא רצית להפסיק לעבוד ב"ספן", היה לך קשה אבל לא וויתרת.